

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTOR

Verity

PSYCHOTRILER

COLLEEN
HOOVER

Ljndeni

Verity

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Colleen Hoover

Verity – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Verity

The background of the cover is black and features several overlapping fingerprint patterns rendered in a light gray, dashed line style. The patterns are most prominent in the top-left and bottom-right corners, with some fainter ones scattered throughout.

Verity

**COLLEEN
HOOVER**

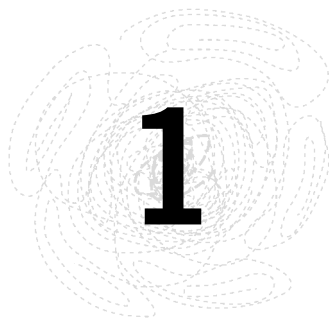
Lindeni

Copyright © 2018 by Colleen Hoover
Cover Design by Murphy Rae
All rights reserved.
Translation © Otakar Kořínek 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1762-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1828-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1829-5 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1827-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Tuto knihu venujem
jedinej osobe, ktorej ju zrejme
možno venovať.

Taryn Fisherová,
ďakujem ti, že si prijala
tmu u ludoch natoľko, ako
si prijala ich svetlo.

Počujem, ako mu praskla lebka, ešte prv než na mňa dopadne spŕška krvi.

Zatajím dych a rýchlo cúvnem späť na chodník. Jedným podpätkom narazím do obrubníka, a tak sa zachytím o stĺpik s tabuľkou *Zákaz parkovania*, aby som nespadla.

Ten muž bol predo mnou iba pred niekoľkými sekundami. Stáli sme v hlúčiku čakajúcom, až naskočí na semafore zelená pre chodcov, keď predčasne vošiel na cestu a výsledkom bola zrážka s nákladiakom. Vrhla som sa vpred, aby som ho zachytila – ale chmatla som do prázdna, už padal. Oči som zavrela ešte predtým, ako sa mu hlava dostala pod koleso, ale počula som ju puknúť, ako keď vyletí zátka z fľaše šampanského.

Dopustil sa chyby, hľadel nevšímavo do mobilu, pravdepodobne návyk, keď prešiel cez túto ulicu už veľa ráz a nič sa mu nestalo. *Smrť v dôsledku rutiny.*

Aj ostatní zataja dych, ale nikto nevykríkne. Z nákladiaka vyskočí spolujazdec a razom je na kolenách pri mužovom tele. Cúvam od toho výjavu proti niekoľkým ľuďom, ktorí sa hrnú vpred, aby pomohli. Nemusím sa pozrieť na

muža pod kolesom, je mi jasné, že to neprežil. Stačí mi pohľad na moju predtým bielu blúzku – na rozprsknutú krv na nej – a viem, že lepšie by mu poslúžilo pohrebné auto než sanitka.

Obrátim sa, chcem sa dostať od toho nešťastia preč – nájsť si miesto, kde si vydýchnem –, ale na semafore je pre chodcov zelená a masa ľudí sa pohne, znemožní mi plávať proti tejto manhattanskej rieke. Podaktorí vôbec neodtrhnú pohľad od mobilu, keď prechádzajú popri tom nešťastí. Znehybniem, čakám, až dav zredne. Obzriem sa na miesto nehody, ale dávam pozor, aby mi pohľad nepadol na toho nešťastníka. Šofér nákladiaka už stojí za vozidlom, s vytreštenými očami telefonuje. Traja, možno štyria ľudia pomáhajú. Niektorí z morbidnej zvedavosti nakrúcajú tú príšernú scénu na mobily.

Keby som ešte bývala vo Virgínii, celé by to prebehlo inak. Všetci by zastali. Nastala by panika, ľudia by kričali, o niekoľko minút by dorazili televízne štáby. Lenže toto je Manhattan, chodca tu zrazí auto tak často, že je to len akási nepríjemnosť. Pre niekoho iba zdržanie v premávke, pre iných *zničený odev*. Zrejme sa to stáva tak často, že sa to nedostane ani do správ.

Lahostajnosť tunajších ľudí ma síce rozčuľuje, ale práve preto som sa do tohto mesta pred desiatimi rokmi presťahovala. Ľudia ako ja patria do preľudnených miest. V takomto veľkom meste je môj životný stav všetkým lahostajný. Žije tu oveľa viac ľudí s oveľa žalostnejšími príbehmi, ako je môj.

Tu som neviditeľná. Nedôležitá. Manhattan je taký zaľudnený, že na mňa kašle, a práve preto ho mám rada.

„Ste zranená?“

Pozriem na muža, ktorý ma drží za ruku a pozerá mi na blúzku. V jeho výraze sa zračí ustarostenosť, keď po mne prejde pohľadom a odhaduje moje zranenia. Jeho reakcia mi prezrádza, že nepatrí medzi znečitlivených Newyorčanov. Teraz žije zrejme tu, ale končiny, odkiaľ pochádza, v ňom celkom nepotlačili súcit.

„Ste zranená?“ zopakuje neznámy, tentoraz s pohľadom upretým do mojich očí.

„Nie. To nie je moja krv. Stála som blízko, keď...“ Nedopoviem. *Práve som videla zomrieť človeka.* Bola som pri ňom tak blízko, že je na mne jeho krv.

Presťahovala som sa sem, aby som bola neviditeľná, ale nemám na sebe pancier. Pracovala som na tom – chcela som byť taká tvrdá, ako je betón pod mojimi nohami. Ale až tak dobre sa to nepodarilo. To, čoho som práve bola svedkom, pociťujem až v žalúdku.

Zakryjem si rukou ústa, no rýchlo ju odtiahnem, keď pocítim na perách čosi lepkavé. *Ďalšia krv.* Pozriem si na blúzku. Tolko krvi, a ani kvapka mojej. Zovriem dvoma prstami blúzku, chcem si ju odtrhnúť od prs, no drží sa mi na pokožke na miestach, kde rozprsknutá krv schne.

Potrebujem vodu. Chytá ma závrat a chcem si počúvať čelo, utrieť si nos, ale bojím sa dotknúť sama seba. Pozriem na muža, ktorý ma ešte vždy drží za ruku.

„Mám to aj na tvári?“ spýtam sa ho.

Zovrie pery a pohľad mu odskočí, beží po ulici naokolo. Ukáže na kaviareň o niekoľko obchodov ďalej.

„Je tam toaleta,“ povie, priloží mi ruku dolu na chrbát a tisne ma tým smerom.

Vrhnem pohľad na budovu Pantem Press na druhej strane ulice, kam som mierila, kým došlo k nehode. Bola som tak blízko. Pätnásť, možno dvadsať krokov od stretnutia, na ktoré som sa tak zúfalo potrebovala dostať.

Ktovie, ako blízko bol od *svojho* cieľa muž, ktorý práve zomrel.

Neznámy mi otvorí dvere do kaviarne. Žena, ktorá nesie v každej ruke kávu, sa chce popri mne pretisnúť cez vchod a vtom zbadá moju blúzku. Zaspätkuje, aby bola odo mňa čo najďalej, a obaja môžeme vojsť dnu. Zamierim k dámskej toalete, ale je zamknutá. Muž potisne dvere na pánskej a naznačí mi, aby som vošla.

Nezamkne za nami, prejde k umývadlu a pustí vodu. Pozriem sa do zrkadla a odľahne mi, keď zbadám, že to nie je až také zlé, ako som sa obávala. Na lícach mám zopár fŕkancov, ktoré už tmavnú a schnú, a streklo mi aj nad obočie. Hlavný nápor schytala, našťastie, blúzka.

Muž mi podá zopár papierových utierok, ktorými si utieram tvár, zatiaľ čo on navlhčuje ďalšie. Už cítim pach krvi. Štipľavý vzduch ma v mysli ťahá späť do času, keď som mala desať rokov. Pach krvi bol vtedy taký silný, že si ho pamätám aj po toľkých rokoch.

Zadržiam dych, lebo sa o mňa pokúša nevoľnosť. Nechcem vracať. Ale blúzka, tej sa chcem zbaviť. *Už aj.*

Roztrasenými prstami si ju rozopínam, potom si ju vyzlečiem a dám pod kohútik. Nechávam vodu, nech si urobí svoje, a beriem si od neznáameho ďalšie vlhké utierky, ktorými si zotieram z prís krv.

Podíde k dverám, nie však preto, aby mi poskytol súkromie, keď tam stojím vo svojej najnepríťažlivejšej pod-

prsenke, ale zamyká nás, aby nikto nevošiel, kým som bez blúzky. Je to galantné, ale aj znepokojujúce, a ja som z toho nesvoja. Celá napätá pozorujem jeho odraz v zrkadle.

Ktosi klope.

„Hneď to bude,“ zavolá.

Trocha sa uvoľním pri myšlienke, že ten, kto je za dverami, by počul môj krik, keby bolo treba.

Sústreďujem sa na krv, napokon je z krku a prs všetka preč. Potom si prezriem vlasy, obraciam sa k zrkadlu zľava, sprava, ale vidím len dva centimetre tmavých korieňkov pod blednúcou tmavoryšavou.

„Tu, nech sa páči,“ vraví muž, keď si rozopne posledný gombík na naškrobenej bielej košeli. „Oblečte si to.“

Sako si už vyzliekol, visí na kľučke dverí. Vyzlečie si košeľu a pod ňou má biele tielko. Je svalnatý, vyšší ako ja. V jeho košeli sa stratím. Nemôžem v nej prísť na stretnutie, no inú možnosť nemám. Beriem si z jeho rúk košeľu. Schytím ešte zopár suchých papierových utierok, potľapkám si nimi pokožku, košeľu si oblečiem a zapnem. Vyzerá to smiešne, ale aspoň nevystrekla moja lebka na blúzku niekoho iného. *No pekná útecha.*

Vyberám z umývadla blúzku a zmierujem sa s tým, že je nanič. Hodím ju do koša, potom oboma rukami zovriem umývadlo a zažívam sa na svoj odraz v zrkadle. Hľadia na mňa dve unavené, prázdne oči. Od hrôzy, čo videli, potemneli z orieškovej na tmavohnedú. Pošúcham si dlaňami líca, aby sa im vrátila farba, ale márne. Vyzerám ako smrť.

Opriem sa o stenu, odvraciam sa od zrkadla. Muž si skladať kravatu. Strčí si ju do vrečka saka a chvíľu si ma preme-riava. „Neviem, či ste pokojná, alebo v šoku.“

Nie som v šoku, ale či som pokojná, to veru neviem. „Nie som si istá,“ priznám sa. „A vy – ako?“

„V poriadku,“ odvetí. „Videl som už horšie veci – nanešťastie.“

Nachyľujem hlavu v úsilí rozlúštiť jeho záhadnú odpoveď. Preruší očný kontakt a ja sa zadívam ešte uprenejšie, kladúc si otázku, čo také videl, že to bolo ešte horšie ako ľudská hlava rozdrvená pod nákladným autom. Možno je rodený Newyorčan. Alebo pracuje v nemocnici. Jeho vzhľad je typický pre ľudí, ktorí majú pod sebou iných ľudí.

„Ste lekár?“

Pokrúti hlavou. „Pôsobím v realitách. Teda, pôsobil som.“ Pokročí ku mne a niečo zmetie z pleca mojej košele. *Svojej košele*. Keď spustí ruku, okamih pozoruje moju tvár a odstúpi.

Farba jeho očí ladí s kravatou, ktorú si strčil do vrecka. *Chartreuse*. Je fešák, ale čosi na ňom mi vnukne myšlienku, že si želá, aby nebol. Akoby mu to nepadlo dobre. Čosi v ňom nechce, aby si to niekto všimol. Chce byť v tomto meste neviditeľný. *Presne ako ja*.

Väčšina ľudí prichádza do New Yorku, aby ich objavili. My ostatní sa sem prichádzame ukryť.

„Ako sa voláte?“ spýta sa.

„Lowen.“

Keď vyslovím svoje meno, odmlčí sa, ale trvá to iba pár sekúnd.

„Jeremy,“ predstaví sa. Prejde k umývadlu, znova pustí vodu a umýva si ruky. Stále z neho nespúšťam pohľad, neviem potlačiť zvedavosť. Čo mal na mysli, keď povedal, že videl už horšie veci ako nehodu, ktorej sme práve boli svedkami? Povedal, že pôsobil v realitách, lenže aj najhor-

ší deň v práci realitného agenta by v nikom nevzbudil takú melanchóliu, aká dýcha z tohto muža.

„Čo sa vám stalo?“ spýtam sa.

Pozrie na mňa v zrkadle. „Ako to myslíte?“

„Povedali ste, že ste videli už horšie veci. Čo ste videli?“

Zastaví vodu, utrie si ruky a zastane si tvárou v tvár ku mne. „Naozaj to chcete vedieť?“

Prikývnem.

Odhodí do koša papierovú utierku a strčí si ruky do vreciek. Jeho výzor nadobudne ešte pochmúrnejší tón. Dáva sa mi do očí, ale zrazu je od tejto chvíle kdesi ďaleko. „Pred piatimi mesiacmi som vytiahol z jazera svoju osemročnú dcéru.“

Prudko sa nadýchnem a priložím si ruku pod hrdlo. *V jeho výraze nebola melanchólia. Bolo to zúfalstvo.* „To je mi ľúto,“ šepnem. A je mi to ľúto. Je mi ľúto jeho dcérky. Je mi ľúto, že som bola taká zvedavá.

„A čo vy?“ spýta sa. Opre sa o toaletný pult, akoby bol pripravený na rozhovor. Na rozhovor, na ktorý čakal. Na niekoho, kto príde a jeho tragédia mu bude pripadať menej tragická. Tak to človek robí, keď zažil z najhoršieho to najhoršie. Hľadá ľudí, ako je sám... ľudí, čo sú na tom horšie ako on... a využije ich, aby sa cítil lepšie po strašných veciach, ktoré sa mu prihodili.

Kým prehovorím, preglgnem, lebo moje tragédie sú nič v porovnaní s tou jeho. Myslím na tú svoju najnovšiu, v rozpakoch vysloviť to nahlas, lebo sa mi zdá bezvýznamná oproti tej jeho. „Minulý týždeň mi zomrela mama.“

Na moju tragédiu nezareaguje tak, ako som ja zareagovala na jeho. Nezareaguje vôbec a mne zide na um, či preto, lebo dúfal, že moja bude horšia. Nie je. *Vyhráva on.*

„Ako zomrela?“

„Rakovina. Celý rok som sa o ňu starala u mňa doma.“
Je prvý, komu som to povedala nahlas. Cítim, ako sa mi v zápästí rozbehol pulz, a tak si ho druhou rukou oblapím.
„Dnes som prvý raz po týždňoch vyšla von.“

Ešte chvíľu sa na seba dívame. Rada by som niečo dodala, lenže v takom ťaživom rozhovore som sa s niekým celkom neznámym ešte neocitla. Akosi chcem, aby sa skončil, lebo kam sa môže rozhovor po tomto uberať?

Nikam. Končí sa.

Zastane si pred zrkadlo a znova na seba pozrie, zasunie si na miesto uvoľnený prameň tmavých vlasov. „Mám stretnutie, na ktorom musím byť. „Naozaj už je dobre?“ Zadíva sa na môj odraz v zrkadle.

„Áno. V poriadku.“

„V poriadku?“ Obráti sa, zopakuje ten výraz s otáznikom, akoby ho *v poriadku* neuistilo tak, ako keby som povedala, že už je *dobré*.

„Budem v poriadku,“ zopakujem. „A ďakujem vám za pomoc.“

Chcem, aby sa usmial, ale v tejto chvíli sa to nehodí. Som zvedavá, ako vyzerá jeho úsmev. Namiesto toho zľahka pohodí plecami a povie: „Tak teda v poriadku.“ Prejde k dverám a odomkne ich. Drží mi ich otvorené, ale ja sa hneď neberiem na odchod. Namiesto toho ho stále pozorujem, ešte nie celkom prichystaná na vonkajší svet. Cením si jeho láskavosť a chcem ešte niečo povedať, dajako sa mu poďakovať, možno pri káve alebo keď mu budem vracaať košeľu. Jeho altruizmus ma vábi – dnes rarita. Na ľavej ruke mu však zbadám záblesk obrúčky a to ma

pohne z toalety a z kaviarne na ulicu, kde hučí ešte väčší dav ako predtým.

Prišla sanitka a v oboch smeroch blokuje premávku. Vraciam sa k miestu nehody, vravím si, že by som mala poskytnúť výpoveď. Čakám pri policajtovi, ktorý si zaznamenáva výpovede ostatných očitých svedkov. Nelíšia sa od mojej, ale výpoveď podám a dodám kontakt na seba. Neviem, nakoľko moje svedectvo pomôže, lebo náraz som v skutočnosti nevidela. Bola som len dosť blízko, aby som ho počula. Dosť blízko, aby ma ostriekala krv a vyzerala som ako obraz Jacksona Pollocka.

Obzriem sa a vidím, ako Jeremy vychádza z kaviarne, držiac v jednej ruke kávu. Prechádza cez ulicu sústredený na to, kam ide. Mysľou je už niekde inde, pravdepodobne pri svojej žene a pri tom, čo jej povie, keď sa vráti domov bez košele.

Vyberiem z kabelky mobil a pozriem sa, koľko je hodín. Do stretnutia s Coreym a so šéfredaktorkou Pantem Press mi ostáva pätnásť minút. Ruky sa mi trasú ešte citeľnejšie, keď tu nie je ten neznámy, aby ma odpútal od pochmúrnych myšlienok. Pomohla by káva. A *určite* by pomohlo morfium, ale ľudia z hospicu ho všetko odniesli minulý týždeň z môjho bytu, keď si po maminom úmrtí prišli po veci. Bola som taká otrasená, že som si nezmyslela skryť ho. No škoda. Teraz by sa mi zišlo.

2

Keď mi Corey včera večer poslal správu o dnešnom stretnutí, ozval sa prvý raz po niekoľkých mesiacoch. Sedela som pri počítačovom stolíku a pozorovala mravca, ktorý mi liezol po palci na nohe.

Mravec bol sám, kmital vľavo, vpravo, hore, dolu, hľadal potravu alebo priateľov. Z tej samoty sa zdal zmätený. Alebo ho vzrušovala novoobjavená sloboda. Mimovoľne som rozmýšľala, prečo je sám. Mravce zvyčajne putujú s celou armádou.

To, že ma zaujala mravcova momentálna situácia, bolo jasným znamením, že potrebujem vyjsť z bytu. Po tom, čo som strávila taký dlhý čas zavretá pri starostlivosti o mamu, som sa bála, že keď vyjdem na chodbu, budem rovnako zmätená ako ten mravec. *Vľavo, vpravo, dnu, von, kde sú moji priatelia, kde je jedlo?*

Mravec mi zliezol z palca na drevenú dlážku. Zmizol pod stenou vo chvíli, keď mi prišla správa od Coreyho.

Keď som pred niekoľkými mesiacmi nakreslila v piesku čiaru, dúfala som, že pochopí – prestali sme spolu spávať a najvhodnejším spôsobom kontaktu medzi literárnym agentom a jeho autorom je mail.

Správa znela: *Stretneme sa zajtra o deviatej v budove Pantem Press, 14. poschodie. Máme ponuku.*

V správe sa nespýtal na mamu. Neprekvapilo ma to. Jeho nezáujem o všetko, čo sa netýkalo jeho práce a jeho samého, bol dôvodom, prečo už nie sme spolu. Jeho ľahostajnosť ma neoprávnene podráždila. Nič mi nie je dlžný, ale mohol aspoň predstierať účasť.

Včera večer som mu neodpovedala. Vypla som mobil a hľadala som na štrbinu medzi stenou a dlážkou – na tú, kde zmizol mravec. Ktovie, či v stene nájde ďalších mravcov, alebo či je samotár. Možno je ako ja a pociťuje k iným mravcom averziu.

Ťažko povedať, prečo mám takú hlbokú, paralyzujúcu averziu k ľuďom, ale keby som si trúfla na odpoveď, povedala by som, že je to priamy následok toho, ako zo mňa bola mama vystrašená.

Vystrašená je asi silné slovo. No ako dieťaťu mi nedôverovala. Mimo školy ma dôsledne držala od ľudí, lebo sa bála, čo by som mohla vyvíeť pri svojich námesačnických epizódach. Tá paranoja sa preniesla až do mojej dospelosti a podpísala sa na mne. Som samotárka. Mám veľmi málo známych a skoro nijaký spoločenský život. To je dôvod, prečo je toto prvé ráno, keď som vyšla z bytu až po týždni od chvíle, čo mama zomrela.

Predstavovala som si, že moja prvá cesta povedie na miesta, ktoré mi chýbali, napríklad do Central Parku alebo do kníhkupectva.

Určite som nepredpokladala, že sa ocitnem tu, stojac v rade vo vestibule vydavateľstva, v duchu sa modliac, že nech je tá ponuka akákoľvek, zaplatím z nej nájomné a ne-

vystáhnú ma. No som tu, kde ma od bezdomovectva alebo ponuky práce, vďaka ktorej sa budem môcť obzrieť po novom bývaní, delí jedno stretnutie.

Pohľad mi padne na hladkú bielu košeľu, ktorú mi Jeremy požičal na toalete oproti cez ulicu. Dúfam, že nevyzerám smiešne. Možno to ustojím, akoby pánske košele nadmernej veľkosti boli znakom dajakej novej tip-top módy.

„Pekná košeľa,“ prehodí ktosi za mnou.

Pri zvuku Jeremyho hlasu sa obzriem a v šoku ho zbadám.

Sleduje ma?

Prichádza rad na mňa, a tak podám členovi bezpečnostnej služby vodičský preukaz a potom sa pozriem na Jeremyho. Do oka mi padne jeho nová košeľa. „Nosíte v zadnom vrecku rezervné košele?“ Nie je to tak dlho, čo mi dal tú, ktorú mal na sebe.

„Môj hotel je len o ulicu ďalej. Šiel som sa prezliecť.“

Jeho hotel. To je sľubné. Ak býva v hoteli, asi tu nepracuje. A ak tu nepracuje, asi nie je vo vydavateľskom odvetví. Neviem, či by som chcela, aby v ňom bol. Netuším, s kým sa mám stretnúť, a dúfam, že to nijako nesúvisí s ním po tom, čo sme ráno zažili. „Znamená to, že v tejto budove nepracujete?“

Vytiahne preukaz a podá ho členovi bezpečnostnej služby. „Nie, nepracujem tu. Mám stretnutie na štrnástom poschodí.“

No prosím.

„Aj ja,“ poviem.

Po perách mu preletí letný úsmev a zmizne tak rýchlo, ako sa zjavil, lebo si zrejme spomenul, čo sa stalo na druhej

strane ulice, a uvedomil si, že na úsmevy je ešte skoro. „Aká je možnosť, že ideme na to isté stretnutie?“ Berie si späť preukaz a člen bezpečnostnej služby nás nasmeruje k výťahom.

„To neviem,“ odvetím. „Nepovedali mi konkrétne, prečo sem mám prísť.“ Vojdeme do výťahu a on stisne gombík na štrnáste poschodie. Obráti sa ku mne, vyberie si z vrec-ka kravatu a uväzuje si ju.

Môj pohľad priťahuje jeho obrúčka.

„Ste spisovateľka?“ spýta sa.

Prikývnem. „A vy?“

„Nie. Moja žena píše.“ Poťahuje si kravatu a konečne je na mieste. „Napísali ste niečo, čo by som mal poznať?“

„Pochybujem. Moje knihy nikto nečíta.“

Našpúli pery. „Na svete nie je veľa osôb, ktoré by sa volali Lowen. Viem si zistiť, aké knihy ste napísali.“

Prečo? Naozaj si ich chce prečítať? Pozrie na mobil a začne doň ťukať.

„Nepovedala som, že píšem pod svojím menom.“

Neodtrhne pohľad od mobilu, kým sa neotvorí dvere na výťahu. Pohne sa k nim a vo dverách sa ku mne obráti. Podvihne telefón a usmeje sa. „Nepíšete pod pseudonymom. Píšete pod menom Lowen Ashleighová, čo je zhodou okolností meno autorky, s ktorou sa mám o pol desiatej stretnúť.“

Konečne ten úsmev, a hoci je krásny, už ho nechcem.

Vygúglil si ma. A i keď stretnutie má byť o deviatej, nie o pol desiatej, zdá sa, že o ňom vie viac než ja. Ak ideme na rovnaké stretnutie, naše náhodné zoznámenie na ulici sa zdá dosť podozrivé. Lenže šanca, že obaja sme na tom istom mieste v tom istom čase, nie je až taká nepredstaviteľ-

ná, ak berieme do úvahy, že sme obaja šli rovnakým smerom na rovnaké stretnutie, a preto sme sa stali svedkami tej istej nehody.

Jeremy odstupí a ja vyjdem z výťahu. Otvorím ústa, chcem niečo povedať, ale urobí zopár krokov pospiatky. „Uvidíme sa o minútku.“

Nič o ňom neviem, ani netuším, ako súvisí s mojím stretnutím, no hoci nepoznám nijaké podrobnosti o tom, čo sa má stať, mimovoľne mi je ten muž sympatický. Veď mi doslova daroval svoju košeľu, takže pochybujem, že by bol dajako zlíštný.

Kým zájde za roh, usmejem sa. „V poriadku. O minútku.“ Úsmev mi opätuje. „V poriadku.“

Dívam sa za ním, kým nezájde za roh. Len čo je z dohľadu, trocha si vydýchnem. Dnes ráno toho bolo už... dosť. Od nehody, ktorej som sa stala svedkom, a od chvíľ, čo som bola s tým nevyspytateľným mužom v uzavretom priestore, sa cítim veľmi čudne. Priložím dlaň na stenu a opriem sa o ňu. Čo dočerta...

„Práve včas!“ zvolá Corey. Pri jeho hlase sa strhnem. Obrátim sa. Prichádza ku mne z náprotivnej chodby. Nahnem sa a pobožká ma na líce. Střpnem.

„Nikdy nechodíš načas.“

„Bola by som tu skôr, ale...“ nedopoviem. Nevysvetľujem, čo mi zabránilo prísť skôr. Očividne ho to nezaujíma a vykročí rovnakým smerom, akým odišiel Jeremy.

„Stretnutie je až o pol desiatej, ale rátal som s tým, že sa oneskoríš, preto som napísal, že o deviatej.“

Zastanem, hľadím mu na zátylok. *Dočerta, Corey.* Keby bol napísal, že o pol desiatej namiesto o deviatej, nebola

by som pri tej nehode. A nepostriekala by ma krv neznámeho človeka.

„Tak ideš?“ spýta sa Corey netrpezlivo, keď zastane a obzrie sa na mňa.

Potlačím podráždenie. Pri ňom som na to zvyknutá.

Prídeme do prázdnej zasadačky. Corey za nami zavrie a ja si sadnem ku konferenčnému stolu. On sa usadí na čelo stola tak, aby na mňa videl. Nechcem sa mračiť, keď ho po našej dlhej, niekoľkomesačnej odluke opäť vidím, ale nezmenil sa. Stále nadmieru čistý, upravený, s kravatou, s okuliarmi a s úsmevom. Vždy taký príkrý kontrast so mnou.

„Vyzeráš strašne.“ Poviem to preto, lebo nevyzerá strašne. Nikdy nevyzerá strašne a vie to.

„Ty zasa vyzeráš sviežo a očarujúco.“ Povie to preto, lebo nikdy nevyzerám sviežo a očarujúco. Vždy vyzerám ustato a dnes možno ešte väčšmi otrávene ako inokedy. Je na to taký výraz – *otrávený ksicht*, ale mne by skôr sedelo *zdeprimovaný ksicht*.

„Ako sa má mama?“

„Minulý týždeň zomrela.“

To nečakal. Opre sa na stoličke a nakloní hlavu. „Prečo si mi o tom nepovedala?“

Prečo si sa neobťažoval spýtať sa? Až teraz? „Ešte to v sebe spracúvam.“

Mama so mnou bývala posledných deväť mesiacov – odkedy jej diagnostikovali rakovinu hrubého čreva v štvrtom štádiu. Zomrela minulú stredu po troch mesiacoch v starostlivosti hospicu. V posledných mesiacoch sa ťažko dalo niekam ísť, lebo sa vo všetkom spoliehala na mňa – od pitia a jedenia po obracanie v posteli. Keď sa jej stav ešte zhoršil,

nemohla som ju ani na chvíľu nechať samu, preto som celé týždne nevytiahla päty z bytu. Wifi spojenie a kreditná karta to našťastie uľahčili, mohla som na Manhattane žiť celkom za zatvorenými dverami. Všetko, čo človek potreboval, sa dalo doručiť.

Zvláštne, ako jedno z najľudnatejších miest na svete môže vytvoriť raj pre agorafobikov.

„A ty – ako?“ spýta sa Corey.

Vnútornej nepokoj zamaskujem úsmevom, aj keď jeho účasť je iba konvenčná. „Už je dobre. Pomáha, že sa to očakávalo.“ Poviem to len preto, lebo sa nazdávam, že práve to chce počuť. Ktovie, ako by zareagoval na pravdu – že sa mi uľavilo, keď zomrela. Mama mi do života vnášala iba pocit viny. Nič menej, nič viac. Len ustavičný pocit viny.

Corey podíde k pultu, kde je raňajkové pečivo, fľaše s vodou a karafa s kávou. „Si hladná? Smädná?“

„Postačí voda.“

Vezme dve vody a jednu mi podá, potom sa vráti za stôl. „Potrebuješ poradiť s testamentom? Edward by pomohol.“

Edward je právnik Coreyho literárnej agentúry. Je to malá agentúra, preto veľa spisovateľov využíva Edwardove schopnosti aj v iných oblastiach. Žiaľ, jeho pomoc nebudem potrebovať. Corey ma vlani presviedčal, aby som si neprenajímala dvojizbový byt, ktorý si nemôžem dovoliť. No mama trvala na tom, že chce zomrieť dôstojne – vo vlastnej izbe. Nie v útulku. Ani v nemocnici. Ani na nemocničnej posteli v mojej garsónke. Chcela vlastnú izbu s vlastnými vecami.

Sľúbila mi, že to, čo jej po smrti zostane na bankovom účte, mi vynahradí celý čas, počas ktorého som musela pre-rušiť písanie. Predchádzajúci rok som žila z neveľkej zálohy,

čo mi zostala z poslednej vydavateľskej zmluvy. Tie peniaze boli jedna z posledných vecí, s ktorými sa mi zdôverila predtým, ako podľahla rakovine. Bola by som sa o ňu starala aj bez ohľadu na ne. Bola to moja mama. No to, že pokladala za potrebné klamať mi, aby som sa jej ujala, dokazuje, aké sme si boli vzdialené.

Napijem sa vody a pokrútim hlavou. „Právnik nepotrebujem. Zanechala mi iba dlžoby, ale aj tak ti ďakujem za tú ponuku.“

Corey našpúlí pery. Moju finančnú situáciu pozná, lebo ako môj literárny agent mi posielala honorárové šeky. Preto sa na mňa teraz tak ľútostivo pozerá. „Onedlho ti príde zahraničný honorár,“ oznámi, akoby som nevedela o každom cente, ktorý mám dostať v nasledujúcich šiestich mesiacoch. *Akoby som to už neminula.*

„Viem. Poradím si.“ Nechce sa mi s Coreym debatovať o mojich finančných záležitostiach. Ani s nikým iným.

Corey, ktorého to nepresvedčí, mierne pokrčí plecami. Napraví si kravatu. „Dúfam, že táto ponuka bude prospešná pre nás oboch,“ oznámi.

Odľahne mi, keď zmení tému. „Prečo sa stretáme s vydavateľom osobne? Vieš, že tieto veci najradšej vybavujem mailom.“

„Včera požiadali o stretnutie. Vraj majú prácu, ktorú by s tebou radi predebatovali, ale o podrobnostiach sa v telefóne nezmienili.“

„Myslela som, že pracuješ na ďalšej zmluve s mojím posledným vydavateľom.“

„Tvoje knihy sa predávajú, no nie až tak dobre, aby ti zabezpečili ďalšiu zmluvu bez toho, že by si na to obetova-

la trocha času. Musíš sa zaangažovať v sociálnych médiách, chodiť na besedy, vybudovať si fanúšikovskú základňu. Samotný predaj tvojich kníh momentálne na trhu nestačí.“

Toho som sa bála. Obnovenie zmluvy s mojím terajším vydavateľom bola jediná finančná nádej, ktorá mi zostávala. Honoráre z predchádzajúcich kníh sa stenčili, keď sa stenčil predaj mojich kníh. Minulý rok som v dôsledku záväzku voči mame písala veľmi málo, takže vydavateľovi nemám čo ponúknuť.

„Netuším, s akou ponukou príde Pantem, alebo či o to vôbec budeš mať záujem,“ pokračuje Corey. „Kým nám povedia podrobnosti, musíme podpísať zmluvu o mlčanlivosti. To tajnosťárstvo však vo mne vzbudilo zvedavosť. Nechcem si robiť veľké nádeje, ale existuje veľa možností a mám dobrý pocit. Potrebujeme to.“

Hovorí v množnom čísle, lebo nech bude ponuka akákoľvek, dostane z toho pätnásť percent, ak ju prijmem. To je štandard vo vzťahu agent – autor. Čo nie je štandard vo vzťahu agent – autor, bol náš šesťmesačný vzťah a ešte dva roky sexu po jeho ukončení.

Náš sexuálny vzťah trval tak dlho len preto, lebo ani on, ani ja sme nemali vážny záujem o nikoho iného. Existoval, kým nám to vyhovovalo. No dôvod, prečo náš *skutočný* vzťah mal takú krátku životnosť, spočíval v tom, že sa zaľúbil do inej ženy.

Nehľadiac na to, že tou druhou ženou v našom vzťahu som bola tiež ja.

Je to akiste pomýlené, zamilovať sa do spisovateľových slov, kým sa s tým spisovateľom spoznáte. Podaktorí ľudia nevedia odlíšiť postavu od toho, kto ju vytvoril. Corey, napo-

div, medzi takých ľudí patrila, napriek tomu, že bol literárny agent. Zamiloval sa do ženskej protagonistky môjho prvého románu *Otvorený koniec* ešte prv, ako so mnou prehovoril. Predpokladal, že osobnosť mojej postavy je viac-menej verným obrazom mojej osobnosti, zatiaľ čo v skutočnosti som jej nemohla byť väčším protikladom.

Corey bol jediný agent, ktorý zareagoval na môj dopyt, no aj jeho reakcia prišla až po niekoľkých mesiacoch. Jeho mail obsahoval iba niekoľko viet, ale to stačilo na vdychnutie života do mojej umierajúcej nádeje.

Prečítal som váš rukopis *Otvorený koniec* za niekoľko hodín. Verím v túto knihu. Ak ešte stále hľadáte agenta, ozvite sa mi.

Jeho mail prišiel v jeden štvrtok predpoludním. O dve hodiny sme sa pustili do podrobného rozhovoru o mojom rukopise. V piatok popoludní sme sa stretli na káve a podpísali sme zmluvu.

V sobotu večer sme sa tri razy pomilovali.

Som si istá, že našim vzťahom sme niekde porušili etický kódex, ale nie som si istá, či práve to prispelo k jeho krátkemu trvaniu. Len čo Corey prišiel na to, že nie som taká ako moja postava, uvedomil si, že sa k sebe nehodíme. Nebola som hrdinská. Bola som jednoduchá. Ťažko sa so mnou vychádzalo. Emocionálne zložitá hádanka, na riešenie ktorej nebol stavaný. Čo bolo v poriadku. Nebola som v takom rozpoložení, aby ma niekto riešil.

Vo vzťahu s ním sa síce vychádzalo ťažko, ale byť jeho klientom je prekvapujúco ľahké. Preto som po rozchode

agenta nevymenila. Keď ide o moju kariéru, je lojálny a nezaujatý.

„Vyzeráš dosť roztrasene,“ prehovorí, čím ma vytrhne z myšlienok. „Si nervózna?“

Prikývnem v nádeji, že moje správanie pripíše nervom, lebo sa mi nechce vysvetľovať, prečo som roztrasená. Sú to dve hodiny, odkedy som ráno odišla z bytu, ale pripadá mi to, že za tie dve hodiny sa toho prihodilo viac než za celý rok. Upriem pohľad na svoje dlane... na ruky... hľadám tam stopy krvi. Už tam nie sú, no stále ju cítim. Jej *pach*.

Ruky sa mi neprestávajú triasť, a tak ich strčím pod stôl. Keď som už tu, zrazu si uvedomím, že som sem nemala chodiť. Lenže prípadnú zmluvu nemôžem prepásť. Ponuky sa mi nehrnú, a ak si čoskoro niečo nezabezpečím, budem si musieť nájsť nejakú prácu. A ak budem mať prácu, sotva mi zostane čas na písanie. No aspoň budem môcť platiť účty.

Corey vytiahne vreckovku a zotrie si z čela pot. Potí sa, iba keď je nervózny. A z toho, že je nervózny, som ja ešte nervóznejšia. „Treba dajaký tajný signál, ak nebudeš mať o tú ponuku záujem?“ spýta sa.

„Vypočujme si, s čím prídu, a potom môžeme požiadať o rozhovor medzi štyrmi očami.“

Corey šfukne perom a vystrie sa na stoličke, akoby nahaľoval pred súbojom pištoľ. „Nechaj, hovoriť budem ja.“

Tak som to mala v úmysle. Má charizmu, vie očariť. Ťažko by som hľadala niekoho, kto by zaradil mňa do niekto-rej z týchto kategórií. Najlepšie bude len sedieť a počúvať.

„Čo to máš *na sebe*?“ Rozpačito hľadá na moju košeľu, až teraz si ju všimol, hoci sme spolu strávili už štvrt' hodiny.

Pozriem sa na svoju nadmerne veľkú košeľu. Na chvíľu som zabudla, ako smiešne vyzerám. „Blúzku som si ráno poliala kávou a musela som sa prezliecť.“

„Čia je to košeľa?“

Myknem plecom. „Asi tvoja. Bola v skrini.“

„V tomto si odišla z domu? Nemohla si si dať niečo iné?“

„Nevyzerá to ako výkrik poslednej módy?“ Myslím to ironicky, ale nechytá sa.

Uškrnie sa. „Nie. Má to tak vyzerat’?“

Kretén hlúpy. Ale v posteli bol dobrý, ako všetci hlúpi kreténi.

Odľahne mi, keď sa otvoria dvere do zasadačky a zjaví sa v nich žena. Tesne v päťách jej takmer komicky kráča starší muž, ktorý do nej narazí, keď zastane.

„Dofrasa, Barron,“ začujem, ako zamrmle.

Nutká ma do úsmevu pri predstave, že *Dofrasa Barron* by bolo jeho skutočné meno.

Posledný vstúpi Jeremy. Zľahka mi pokývne hlavou, ale nikto si to nevšimne.

Žena je ešte vyobliekanejšia než ja vo svoj parádny deň, má krátke čierne vlasy a rúž taký červený, že o pol desiatej ráno to pôsobí trochu ako päšť na oko. Zdá sa, že tomu celému velí ona, keď podá ruku Coreymu a potom mne, zatiaľ čo *Dofrasa Barron* sa len prizerá. „Amanda Thomsová,“ predstaví sa. „Som šéfredaktorka *Pantem Press*. Toto je *Barron Stephens*, náš právnik, a *Jeremy Crawford*, náš klient.“

S Jeremym si podáme ruky a on pri tom ničím nedá najavo, aké čudesné ráno sme spolu zažili. Pokojne sa usadí oproti mne. Skúšam od neho odvrátiť pohľad, lenže to je